VIERDE JAARGANG
N° 25

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

In Nederland : 30 cts.

5,00 FRS

De zeelui slaan toe... De Duitsers hebben zelfs niet de tijd zich te verdedigen !

(Zie blz. 17.)

KUIFJE *aan het woord*

Verantwoordelijkheidsgevoel

VOOR een paar dagen wandelde ik 's morgens onder de machtige kastanjebomen van de Louisalaan en zag, bij 't oversteken van de baan, een grote, zware tak over de weg liggen. Hij was blijkbaar door de storm afgerukt. Ik gaf me er dadelijk rekenschap van, dat deze het verkeer belemmerde en misschien zelfs ongelukken kon veroorzaken. Ik stapte er dus op af met het doel hem weg te sleuren.

Een tiental meter vóór mij stapte er echter een jongen van ongeveer vijftien jaar met vlugge, lichte pas eveneens dezelfde richting uit. Hij was vóór mij ter plaats, nam de tak stevig vast en sleurde hem tot onder een boom waar hij niemand meer hinderen kon. Die jongen had dus dezelfde gedachte gehad als ik en ik bewonderde zijn juiste en flinke reaktie en méér nog zijn daad. Hoe gemakkelijk ware het niet geweest eenvoudig verder te gaan en te doen alsof hij niets gezien had ? Die jongen had echter verantwoordelijkheidsgevoel en hij redeneerde als volgt : « Ik moet die tak verwijderen, want moest er een ongeluk gebeuren, dan zou ik medeschuldig zijn, vermits ik het gevaar gezien heb, doch geen hand uitstak om het te voorkomen. »

Een man zijn, wil zeggen verantwoordelijkheidsgevoel hebben, en daarvoor is men nooit « te jong », beste vrienden !

Kuifje

KUIFJE *Administratie, Redactie en Publiciteit :*
Lombardstraat, 55, Brussel.
Uitgever-Bestuurder : R. LEBLANC.
Drukkerij : C. VAN CORTENBERGH.
Alle rechten voorbehouden voor alle landen.
Alle betalingen geschieden in *België, op* P. R. n° 1909.16 van « Les Editions du Lombard », Lombardstraat, 55, Brussel.

ABONNEMENTEN :

	3 maand	*6 maand*	*1 jaar*
België :	60,— Frs	115,— Frs	225,— Frs
Nederland :	3,50 Fl.	6,75 Fl.	13,— Fl.

In Nederland : BARNARD, Van Oldenbarneveldstraat, 116a, Rotterdam. — Op P.R. n° 5004.86, t.n.v. Incassobank, N.V. Bijbank, Heemraadsingel, Rotterdam.
In Kongo : Kuifje-Kongo, Postbus 449.

WIST-JE ?

● dat Dr. Laigret, de chef van een groot laboratorium van Tunis, het middel gevonden heeft om het zo begeerde « zwarte goud » (benzine) te maken uit vleesresten, dode bladeren, sinaasappelschillen, slijk en alle mogelijke afval ?

Ook de Duitsers maakten benzine uit afval, doch Dr. Laigret is nog een stap verder gegaan en is er in geslaagd in zijn laboratorium de bewerking te verwezenlijken die de natuur sedert eeuwen diep in de aarde verricht om petroleum te kunnen voortbrengen. Het ginstingsprocedé van Dr. Laigret kan onmiddellijk voor de industriële fabricage aangewend worden.

● dat te Antwerpen de 15.000e Engelse Fordwagen, sedert 1945, afgeleverd werd ?

● dat Groot-Britaannië de snelste duikboot ter wereld bezit, nl. de « Seraph ».

ONZE BRIEVENBUS

JAN WILLEMS, MECHELEN. — Je lange brief deed me veel plezier. Ik zal er je persoonlijk op antwoorden. Je vraag naar een correspondent wordt nog in deze brievenbus geplaatst. Beste groeten.

●

NORBERT VERMEULEN, AALBEKE. — Ik ontving je brief en je kaartje en heb dadelijk het nodige gedaan om die zaak in orde te brengen. Ben je tevreden over ons blad ? Schrijf eens welke rubriek je er liefst in leest. Hartelijk gegroet.

●

DANIEL DE RIJCK, ANDERLECHT. — Hartelijk welkom in de grote familie ! Je naam werd in het gulden register opgeschreven en ik ben er van overtuigd dat je het reglement, dat op je lidkaart staat, reeds van buiten kent en ook stipt zult naleven. Beste groeten.

●

GODELIEVE CALBERSON, ANTWERPEN. — Het is al lang geleden dat ik van jou nog wat mocht horen. Hoe gaat het ? Nog steeds tevreden over ons weekblad ? Wanneer krijg ik nog eens een flink antwoord van je op een van onze vragen ? Tot genoegen.

●

KAREL HUYGHE. — Jij hebt de wimpels intussen zeker reeds ontvangen. Vonden al je vrienden hem even goed ? Wanneer hoor ik wat over die fameuze uitstap naar Nijvel.

Beste groeten voor jou en al de Kuifjesvrienden uit de buurt.

●

AANKONDIGING.

Jan Willems, Dijkstraat, 46, Mechelen, wenst in brienfwisseling te treden met een Kuifjesvriend uit Brussel of omgeving, liefst tussen de 12 en de 14 jaar, die goed Frans schrijft en spreekt om in 't Frans te corresponderen.

De wonderbare avonturen van de ★ GAMY ★ pop

« De stomme wolf achtervolgt je, Roodkapje! Hij zal je opeten... Kom, trek vlug dit mooie kleedje aan; de stof is zo sterk dat zelfs de lange tanden van de wolf het niet kunnen verscheuren. »

De wolf die alles gehoord heeft, maakt rechtsomkeer! Hij weet best dat hij niet door een Gamykleedje kan bijten. En indien hij Roodkapje met huid en haar inslikt dan krijgt hij een overladen maag...

Dank zij « Gamy » werd Roodkapje niet door de wolf opgegeten. Zij droeg koekebakken en het potje boter naar haar grootmoeder en keerde dan terug naar huis.

Daar rijst de zon. Weldra is het dag en « Gamy » moet terug naar de stad zweven...

(Wordt voortgezet.)

PRINSES ZULIMA

TEKST EN TEKENINGEN VAN SALOMONE

Prins Ismail heeft zijn verloofde, prinses Zulima, verlaten om zijn koninkrijk te heroveren. Intussen verklaarde Abdul-Kev de oorlog aan emir Aba-Kar, de vader van Zulima. Ismail heeft de stad Asclab bereikt en wat het plan op de dwingeland van de troon te werpen.

DE TIJGERIN LAAT HAAR PROOI LOS EN WERPT ZICH MET EEN VERVAARLIJK GEBRUL OP ISMAIL.

EEN OGENBLIK SCHIJNT HET DAT DE PRINS ZAL BEZWIJKEN. HIJ ROLT OVER DE GROND...

MAAR MET DE MOED DER WANHOOP RICHT HIJ ZICH OP EN STOOT ZIJN DOLK MET KRACHT IN DE KEEL VAN HET WILDE DIER.

DE SOLDATEN, DIE ONBEWEEGLIJK NAAR HET VRESELIJK SCHOUWSPEL HADDEN GEKEKEN, LOPEN NAAR ISMAIL EN UITEN HUN VREUGDE.

EEN OGENBLIK LATER ZET DE PRINS ZIJN GESPREK MET HET JONGE MEISJE VOORT. ZE HEEFT HET GEVECHT MET SPANNING EN ONTROERING GEVOLGD.

MAAR OP HETZELFDE OGENBLIK BEEFT DE AARDE...

EEN GEWELDIGE AARDBEVING DOET DE TEMPEL OP ZIJN GRONDVESTEN SCHUDDEN.

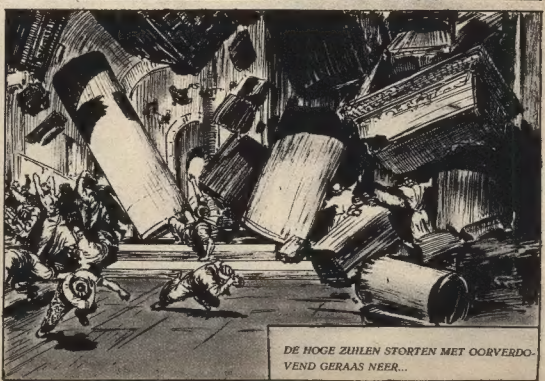

DE HOGE ZUILEN STORTEN MET OORVERDOVEND GERAAS NEER...

(Wordt voortgezet.)

Hassan de Dief van Bagdad

door Jacques Laudy

Om met Zobeïde te kunnen trouwen besluit Hassan de sleutel van het Maanpaleis uit de vervloekte Woestijn te halen. Terwijl Hassan en zijn vriend Kaddoer al de opgelegde beproevingen doorstaan, is Timoer, de khan van Mongolië, op een sluwe manier in Bagdad binnengedrongen, heeft de kalief gevangen genomen en is meester van de stad. Maar onze vriend Hassan zal eens even een handje komen helpen.

Onzichtbaar dringt Hassan 't paleis binnen.

Kom hier, lelijke schoft, en voltrek de edele Mongoolse ceremonie... De Mongoolse wetten gebieden dat de verloofde een gouden ring om het been krijgt...

Van jou kan me geen enkele brutaliteit verwonderen, Timoer!

Hassan ziet dit alles gebeuren en zijn ogen schieten vonken...

Op het ogenblik dat de smid de zware ring om het been van Zobeïde wil leggen...

Wordt hij met een slag tegen de grond geworpen...

Hooo!

Hooo!

Gebruik makend van de verwarring, neemt de onzichtbare Hassan Zobeïde in de armen!

Gooit alles omver wat hem in de weg staat en bereikt de trap...

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

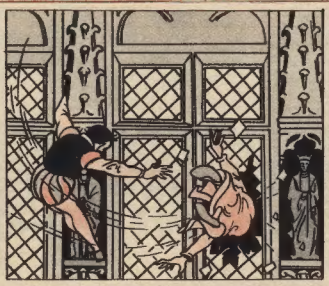

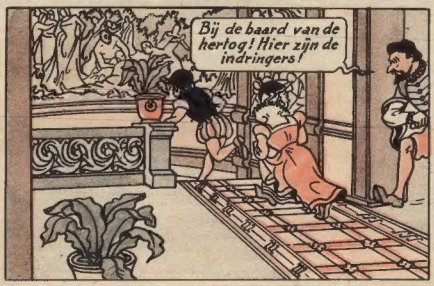

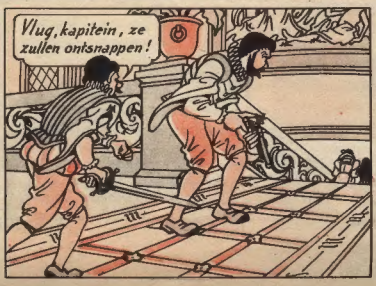

(Wordt voortgezet.)

Trullie krijgen het woord

HET DIER WAAR IK HET MEEST VAN HOU

MATTHIEU FRANSSEN van Haccourt heeft gelijk wanneer hij schrijft dat « bijna iedereen de hond het liefst ziet ».

Ik wist dat de jongens veel van honden houden — ik ben trouwens zelf een verwoed hondenvriend, nietwaar Bobbie ? — maar ik vermoedde toch niet dat de helft van de deelnemers aan dit openbaar onderzoek de hond boven alle andere dieren verkiezen. Zoals onze statistiek aantoont, staan de katten nog beter aangeschreven dan de paarden, de vogels en de vissen.

De voorkeur van diegenen die de hond niet als 't liefste dier aanzien, is zeer uiteenlopend. Onder de vogels worden de duif, het sijsje, de koekoek, de zwaluw, de zwaan, de nachtegaal, de vink en de kanarie 't liefst gezien. Het hert, de tijger, de aap en de leeuw blijken de meest geliefde wilde dieren te zijn. Er zijn zelfs jongens die hun vriendschap aan de ezel schenken : Ja, de Romeinen zeiden al « De gustibus et coloribus non disputandum » ! Over kleur en smaak kan men niet twisten...

En hier volgen nu enkele bekroonde inzendingen :

●

EERSTE PRIJS

ONZE MONTY. — Wij hadden thuis zo'n heel lief hondje, onze kleine Monty. Zo'n fijn snoetje als het zijne ziet men nooit bij hondjes. En vriendelijk dat hij was, verstandig en trouw ! En toen werd mijn vriendje plots ziek. Hij wou niet meer eten, zelfs geen melk en geen klontje suiker meer. Hij zat aldoor zo maar heel droef-vriendelijk te kijken. Op 't laatst kon hij niet meer op mijn schoot springen en stilaan ging hij dood. Ik heb voor ons hondje geschreid, want het was het diertje waar ik het meest van hield. (Beatrice Lievens, Oostakker, 12 jaar : Een abonnement van zes maanden.)

●

MIJN WIT MUISJE. — Mijn lievelingsdiertje is een wit muisje. Het is zo lief met zijn wit pelsje, zijn rode kraaloogjes, zijn lange roze staart en kleine spitse oortjes. Het is een tam diertje dat veel aanleg heeft om alles te leren. Ik kan naar mijn muisje uren staan kijken zonder me te vervelen. Zoals het daar leeft in zijn kleine wereld is het zo aardig en het merkt niet eens dat ik het gadesla. Het is het diertje waarvan ik 't meest hou. (Christiane Moens, Oostende, 13 jaar : Een abonnement van drie maand.)

●

MIJN DUIVEN. — Ik hou 't meest van duiven ! Mijn papa heeft veel duiven en één daarvan is van mij. Ik zie die duif zo graag omdat ik ze zelf heb groot gebracht. Toen de moeder dood was, leerde mijn papa mij hoe ik ze kon voeden. Nu is het een heel schone blauwe wittepen en ik ben fier, als ze gelijk een pijl, door de lucht komt gevlogen. Ze kent me zo goed dat ze het eten uit mijn hand pikt. Hopelijk leeft ze nog heel lang. (Karel de Backer, Vilvoorde, 11 jaar : Een vliegtuigbouwdoos.)

●

HET TROUWSTE DIER. — Ik hou het meest van de honden. Van de lelijkste straathond tot de mooiste rashond, allen zijn me even lief. Ik heb dit dier boven allen uitverkoren, omdat ik zo'n lief beestje heb, en ik denk dat alle honden, zachte of kwaadaardige, als het er op aankomt, toch trouw zijn. (Karel Wouters, Boom, 10 jaar : Een Kuifjesbeeld.)

●

MIJN MINOEKE. — Ik hou het meest van poesjes. Mijn poesje is een heel lief klein diertje. Het heet Minoeke. 't Heeft een zwart pelsje met witte pootjes en een wit oortje. 's Avonds als ik slapen ga komt ze op mijn bedje liggen tot ma haar er afneemt en in haar mandje legt. Ze kan zo aardig spelen en probeert altijd haar eigen staart te pakken. (Marcel de Backer, Vilvoorde, 7 jaar : Een album van Suske en Wiske.)

DE NACHTEGAAL. — Ik hou het meest van vogels en daartussen is de nachtegaal mijn geliefkoosde zanger. Ik beluister hem zo gaarne, wanneer hij 's avonds zijn machtig lied begint. Alle dichters heeft hij bekoord en niettegenstaande ik hem niet veel zie, is hij mijn beste vriend. (Gerard van Hecke, Brugge, 12 jaar : Een album van Suske en Wiske.)

●

DE BEWONERS VAN MIJN AQUARIUM. — Ik houd het meest van vissen omdat ik er een onuitsprekelijk genoegen in vind hun bewegingen in 't water gade te slaan en ze in sierlijke bochten tussen de waterplanten te zien zwemmen. Ik heb een aquarium en het is mij telkens weer een genot de diertjes te zien duiken naar de wormpjes die ik in 't water werp. Ik heb verschillende soorten baarzen; er zijn er met zwarte strepen op 't lijf en er zijn er ook vuurrode. In mijn aquarium zitten ook goudviskens met domme ogen. (Karel de Goeyse, Meise, 14 jaar : Een Kuifjeswimpel.)

●

MIJN JACKY. — 'k Heb hem van moe gekregen en dat is één van de redenen waarom ik het boven alle andere dieren verkies. Nog een reden is de trouw van mijn hondje. Daar zou ik kunnen over vertellen, beste Kuifje ! Mijn Jacky heeft een wit glanzend rugje, fluweelbruine oortjes, die meestal kaarsrecht staan en soms ook snoezig tegen zijn snuitje liggen wanneer hij mij komt vleien of een likje geven. Gedurig wuift zijn wapperend pluimstaartje en zijn oogjes schitteren als sterren. Nu zeg ik nog alleen : Je moest mijn Jacky zien, Kuifje, je zou zeker jaloers zijn op mijn bezit ! (René van Gelderen, Zwijndrecht, 13 jaar : Een Kuifjeswimpel.)

●

MIJN LIEFSTE DIER is het paard. Het heeft lange manen, dikke spieren en ziet er krachtig en sterk uit. Ik zie het paard 't liefst van al omdat het werkzamer is dan de andere dieren, omdat het zacht en schoon is en steeds een trouwe vriend van de mensen. En ten slotte omdat ik op zijn rug kan rijden. (Paul Gilbert, Geel, 8 jaar : Een spel.)

STATISTIEK

1.	De hond	50 %
2.	De kat	10 %
3.	De duif	7.5 %
4.	Het paard, de goudvis en de kip, elk	3.6 %
5.	De andere dieren	11.7 %

De vogels behaalden 20.3 % voorkeurstemmen, de wilde dieren 5 %, de vissen 3.5 % en de huisdieren 71.2 %

Kuifje ondervraagt zijn vrienden.

WAAR ZAL IK MIJN VERLOF DOORBRENGEN ?

De verlofdagen liggen in 't verschiet. Heb je reeds plannen gemaakt ? Vertel me eens in een tiental regels WAAR en HOE je jouw verlof hoopt door te brengen. (Aan zee, op het land, in de bergen, de Kempen of elders.)

De antwoorden moeten vóór Dinsdagavond 28 Juni op de redaktie aangekomen zijn.

VIJFTIENHONDERD FRS. PRIJZEN !

ALEX DE ONVERSAAGDE

Tekst en tekeningen van J. Martin

Alex overwint Brutus in de grote wagenkoers. Er gebeurde echter een onregelmatigheid en onze vriend moet Brutus thans in een gladiatorengevecht ontmoeten...

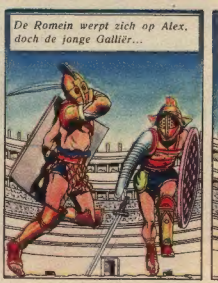

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

Pierre de Lursac, administrateur van post 32 in Indo-China, Wanda Redeska en pater Ravennes zijn sedert weken zonder nieuws van luitenant Redeski, broer van Wanda. Wanda vernemt dat de heks hem gevangen houdt en mei een stoet vrouwen waagt zij zich op het verboden grondgebied, de Lursac merkt haar verdwijning. Pater Ravennes ondervraagt een jonge inlandse vrouw die gewond in de missie opgenomen werd.

De priester wierp een angstige blik op de jonge vrouw. Wist die iets, en zou zij erin toestemmen, iets te zeggen ?

Pater Ravennes ging zitten. Zachtjes nam hij de handen van de vrouw. Zij keek op. Haar gelaat waarover de toorts schaduwen wierp, leek jong en bijna fijn, hoewel haar neus kort en plat was, en haar ogen klein, onder een zeer hoog voorhoofd.

De missionaris keek haar aan met zijn besliste en ernstige ogen.

— Luister, zei hij dan; toen ik jou vanmorgen bij de poort vond, stervend, gekweld door honger en dorst, krankzinnig van angst, toen heb ik jou niet gevraagd waar jij vandaan kwam, noch wie jij was; geen enkele vraag heb ik jou gesteld. Ik heb jou opgenomen, beschermd en verzorgd, zonder er mij om te bekreunen welke haat en woede ik mij misschien op de hals kon halen door aldus te handelen.

Hij wachtte een ogenblik, en staarde haar aan met zijn dwingende blik. Hij gebruikte het banhar dialect, sprak heel traag, terwijl Lursac naast hem de uitslag van zijn woorden op haar aangezicht bestudeerde. Aandachtig aanhoorde zij de woorden van de pater, trachtend er de volledige betekenis van te snappen.

Een ogenblik dacht ze na, sloeg de ogen neer, en zei heel eenvoudig :

— Ik wist hoe goed U was, Grote Vader.

En smekend vervolgde zij toen :

— U houdt mij toch hier bij U ?

De missionaris beloofde :

— Wat er ook moge gebeuren, je kan hier blijven zolang je het wenst. Maar nou is het mijn beurt jou een dienst te vragen. Kan dat ?

— Wat kan ik doen ? vroeg zij.

— Antwoord zo goed je kan op mijn vragen. Zonder omwegen, zonder list, openhartig en eerlijk.

En ruw herhaalde hij zijn vorige vraag waarvan zij het antwoord had omzeild.

— Kan dat ?

Zij sloot de ogen, boog het hoofd.

— Ja, zei ze, ik zal eerlijk vertellen wat ik weet.

Pater Ravennes zuchtte diep; zijn gelaatstrekken ontspanden zich. Hij wierp van terzij een blik op Lursac. Enige ogenblikken zweeg hij, zijn gedachten scherp concentrerend; dan dwong hij de vrouw hem weer aan te kijken, terwijl hij volgende vraag stelde :

— Het is vanavond dat de zesmaandelijkse bedevaart plaats grijpt, niet ?

Ze huiverde, wendde de ogen af en knikte traag bevestigend met het hoofd.

— Goed, zei de Pater. Van waaruit vertrok men ?

Heel stil bekende zij :

— Van het derde plein boven het dorp.

Van daaruit...

— Van daaruit ?

Plots was ze recht gestaan. Onrustig dwaalden hare ogen. Gespitst scheen ze te luisteren.

— Van daaruit ? drong de Pater aan.

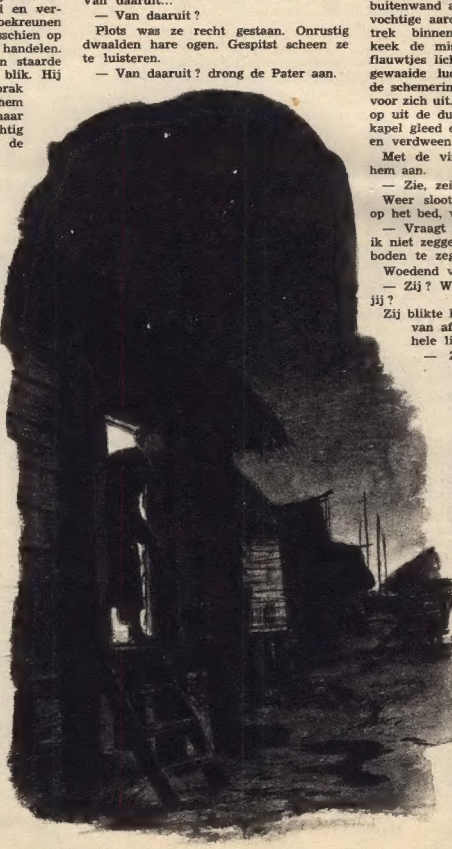

De missionaris stond op de drempel en keek scherp rond...

Roerloos stond ze nu in het midden van de hut.

— Ik kan niet... ik kan niet... mompelde zij. Als ze vernemen dat ik U dit alles gezegd heb, brengen ze mij om het leven...

— Kom aan, zei de missionaris kwaad, speel geen comedie. Wie zal het ooit te weten komen ? Wij zijn hier alleen met jou... spreek.

Schuw weigerde ze.

— Neen, ik wil niet sterven... zij staan rondom ons. Luister. Daar hoor ik stappen... daar... heel dichtbij. Neen, ik lieg niet... Zie, ziet U zelf.

Ze had de hand van de priester gevat en trok hem mee naar de deur. Zij schopte hard de deur open, die tegen de buitenwand aanbotste. De frisse geur van vochtige aarde en planten woei het vertrek binnen. Recht op de drempel keek de missionaris scherp rond. Heel flauwtjes lichtte de dageraad. In de uitgewaaide lucht verbleekten de sterren; de schemering dreef stilaan de duisternis voor zich uit. De gebouwen doemden vaag op uit de duisternis. Op de hoek van de kapel gleed een menselijke gedaante weg en verdween.

Met de vinger wees de jonge vrouw hem aan.

— Zie, zei ze.

Weer sloot zij de deur, plaatste zich op het bed, waar ze roerloos bleef.

— Vraagt U me alles, buiten dat wat ik niet zeggen mag, dat wat ze mij verboden te zeggen.

Woedend vroeg Lursac :

— Zij ? Wie zijn dat, zij ? Wie bedoel jij ?

Zij blikte hem aan met ogen wijd open van afschuw. Zij beefde over haar hele lichaam.

— Zij... DE RODE GODEN... fluisterde zij.

De twee mannen bekeken elkaar. De dansende vlam van de toorts verlichtte hun verbleekte aangezichten, waarop weer angst te lezen stond. Voor de eerste maal werd hier de naam uitgesproken van de onbekende godheden, in wiens dienst die geheimzinnige toverheksen stonden, de RODE GODEN : die naam riep voor hen visioenen van bloed en wreedheid op.

De toorts was opgebrand. Zware rookwalmen vulden de hut. Koud en akelig bekroop de dageraad de hut.

Pierre dacht aan Wanda. Naast hem herhaalde de missionaris vurig :

— De RODE GODEN... De RODE GODEN...

Een rilling van afschuw en afgrijzen voer door de jonge man. Hij bekeek de missionaris en weer daalde de sombere wanhoop in zijn hart.

(Wordt voortgezet.)

KNUTSEL je mee?

SILHOUET-FOTOS

ZOWAT twintig jaar geleden hadden de fotografen de mode in voege gebracht van de silhouet-fotos. Nu doen ze dat niet meer, hoewel er zeer fijne bij waren. Daar ik het herhaaldelijk over het fotograferen had, wil ik het vandaag hebben over een klein gemakkelijk knutselwerkje waar de meeste onzer lezers plezier zullen aan beleven.

Alle fotos kunnen niet gesilhouetteerd worden. Het best gaat het met staande personnages, van voor gezien of in profiel; twee personen op hetzelfde plan; een dier in profiel. In alle geval op één-zelfde plan.

Eerst je foto met sterke lijm op een stuk triplex van 3 mm. plakken, er voor zorgend de duidelijke draad vertikaal te plaatsen, dit is de draad van de twee buiten-dikten; zo voorkomt men het best het golven. De lijm liefst onder druk

laten drogen, bij voorbeeld over een dik woordenboek.

Snij dan de foto uit, heel precies, en met een fijn mesje.

Hier eerst een goede raad. Ik zei reeds dat je de triplex goed vertikaal moet uitgesneden worden opdat het loodrecht zou zijn. Ditmaal moet je die goede raad niet involgen, want het zou niet mooi zijn als men die triplex zou merken rondom het portret. Eens te meer bevestigt de uitzondering de regel. Je moet er integendeel voor zorgen dat je de zaag heel schuin houdt, zodat de achterkant van je triplex veel kleiner is dan de kant waar de foto zit. Als je geen voldoende verschil bekomt met het zagen, dan moet je het met fijn schuurpapier bijwerken; de achterhoeken kun je gerust afronden.

Je kunt tenslotte de onderkant van de foto in een klein blokje vernist hout plaatsen. Eenvoudiger nog is het dat je achteraan en loodrecht een kleine voet plakt, ook in triplex uitgesneden. De onderkant van de uitgesneden foto moet natuurlijk goed horizontaal gesneden zijn. Met dit systeem heb je het voordeel dat de onderkant van de foto niet verborgen is : zo kun je de indruk geven dat het personnage recht staat op de schoorsteen of op een kast.

T Zonnebloem

De Geschiedenis der Schoonheid

DE ITALIAANSE KUNST IN DE XVI[e] EEUW

De schilderkunst.

WE kunnen deze periode van Italiaanse schilderkunst niet afsluiten zonder *Tintoretto* en *Veronese* te vermelden. Tintoretto die leefde van 1512 tot 1594 ging eerst bij Titiaan en later bij Michelangelo in de leer. Boven de deur van zijn atelier had hij de leuze : « De tekening van Michelangelo en het koloriet van Titiaan » geschreven. Als dertigjarige schildert hij het « Wonder van St. Marcus ». Dit doek stelt Sint Marcus voor die uit de hemel schiet om een slaaf te verlossen die de marteldood moest ondergaan. Rondom het mirakel verdringt zich een opgewonden menigte, op een hoge troon zit de verschrikte praetor en vóór hem staat een Turk die hem de stukgeslagen hamer aanreikt. Het is een drama vol opschudding en beweging, de houdingen van de voorgestelde personnages zijn ongedwongen en vol leven. Tintoretto is de schilder van het drama en soms laat hij zich hierdoor te ver drijven en lijkt het op gezochtheid.

Wondermooi zijn Tintoretto's kleuren : karmijn, karmozijn, koperrood, olijfgroen, lila, grijsblauw, indigo en goudgeel. Zijn koele en zijn warme tinten zijn een lust voor het oog. Zijn schaduwen zijn doorschijnend en laten de kleur steeds doorschemeren. Onder zijn werken moeten we nog de geweldige cyclussen van de Scuola di St. Rocco en van het Dogenpaleis van Venetië vermelden.

De schilder die het best de atmosfeer van Venetië heeft weergegeven werd geboren te Verona en heette Paoloa Caliari (1528-1588). Hij is in de geschiedenis gekend als *Veronese*. Hij is in tegenstelling tot Tintoretto, de schilder van de zorgeloze, heldere levenslust. De wereld is voor hem een luisterrijke vertoning van licht, leven en vreugde waarin de zorgen geen plaats hebben.

Veronese is de eerste die een schilderij samenstelt en tot een geheel bindt zonder gebruik te maken van schaduwen.

Zijn kleurenweelde welke vervloeit in een zilveren licht, weet te ontroeren en hierdoor, alsmede door de magistrale durf van zijn scheppingen, is hij een der direkte voorlopers van de barok.

Tot zijn voornaamste werken behoren : « De Apotheose van Venetië », « Het Feestmaal bij Levi » en « De bruiloft te Cana ».

« De bruiloft te Cana », Veronese (Louvre te Parijs).

DE STRATO H.22

de avonturen van JO en JETJE

DOOR HERGÉ

Terwijl Jo en Jetje op zeehondenjacht zijn, glijdt Jokko uit en komt te midden van sneeuw en ijs, ver van de kust, terecht...

(Wordt voortgezet.)

HET ZWARTE GOUD

De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

Abdullah, de zoon van emir Mohammed Ben Kalish Ezab, werd ontvoerd. Terwijl de emir en Kuifje heel ernstig over de zaak praten, ...in de nagmaals het slachtoffer an een fruits van Abdullah

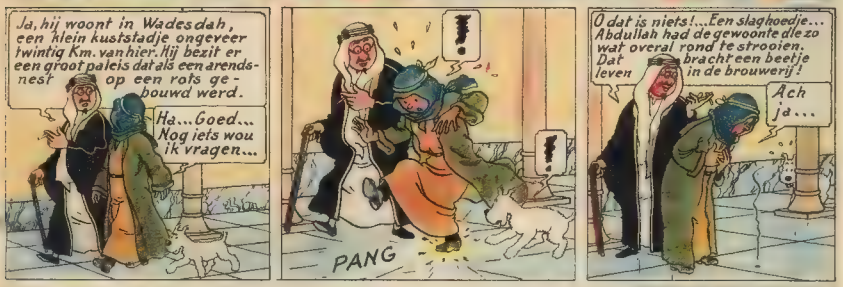

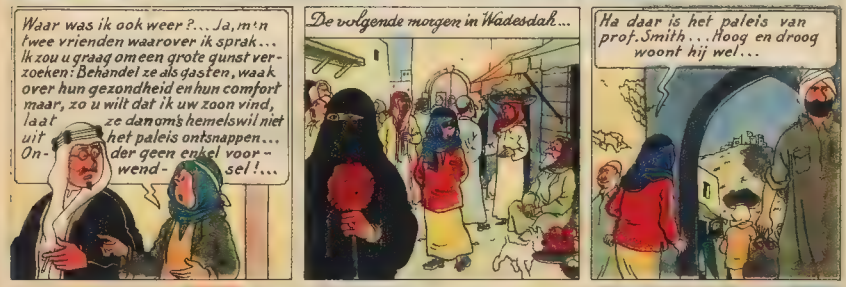

(Wordt voortgezet.)

EEN BRUGGELING WINT DE RONDE VAN ALGERIE

DE « Flandriëns » zijn sinds jaren als geduchte ronderenners bekend. Sinds de oorlog was het echter maar magertjes en buiten de tweede plaats van Schotte in de Ronde van Frankrijk en een vijfde van « de ouwe taale » Sylveer Maes in Italië hadden we niet veel reden tot juichen.

Nu kwam er plots een overwinning van een kant waar men het werkelijk niet zou gaan zoeken zijn. De kleine, dappere Hilaire Couvreur, die in een van die stille straten van Brugge woont, heeft ons deze overwinning bezorgd. Met de slag heeft deze sympathieke Bruggeling dan ook naam gemaakt en al is de Ronde van Algerië niet met die van Frankrijk te vergelijken, hij was toch twintig ritten lang en niet gemakkelijk. Er viel ook met kranige mededingers af te rekenen ! Denken we maar even aan de Franse Spanjaard Moujica, die de grootste revelatie van dit jaar wordt genoemd om zijn schitterende prestaties in Parijs-Roubaix en Parijs-Brussel. Gelukkig had Hilaire Ward van Dijck aan zijn zijde, die zelfs zijn eigen kansen opofferde, om zijn ploegmaat de Ronde te helpen winnen.

Toen Couvreur begon te koersen zag het er niet naar uit dat hij ooit een rondewinnaar zou worden. Zijn eerste koers begon hij met in een gracht te rijden en twee jaar lang moest hij zwoegen om eindelijk een wedstrijd te winnen. Bij de juniors ging het beter en hij behaalde er twaalf eerste prijzen. Drie jaar verloor hij wegens de militaire dienstplicht en de oorlog en als hij in 1947 bij de onafhankelijken terecht kwam, deed hij zich opmerken en sleepte zeven palmen in de wacht waaronder het kampioenschap van West-Vlaanderen te Klerken en een zware bergrit uit de Ronde van België.

Verleden jaar schoot hij bij de beroepsrenners twee hoofdvogels af. Te Poperinge bewees hij wat voor een hardnekkige kerel hij is : op drie kilometer vóór de aankomst neemt hij tien meter voorsprong op Van de Meerschaut, Maelbrancke, en Keteleer en weet die voorsprong te behouden tot op de aankomstlijn !

Zijn schoonste zegepraal is natuurlijk nu de Ronde van Algerië. Deze was eigenlijk slecht begonnen en na twee ritten scheen het alsof hij alle kans verkeken had. Ten slotte haalde hij het met een voorsprong van 8 sek.

Wij verwachten veel van hem in de Ronde van Frankrijk. Hij zal er zeker flink werk verrichten.

Nu wil ik jullie nog verklappen, beste vrienden, dat Couvreur in 1924 geboren werd, getrouwd is en een flinke zoon heeft.

MIEL.

Autokrouiek

CLAVEAU
TYPE DESCARTES
(Frankrijk)

ALLERLEI moeilijkheden hebben de konstruktie van het prototype dat we vandaag bespreken geremd en daardoor komt het dat ingenieur Emile Claveau er vijf jaar lang aan gewerkt heeft.

Nu de Claveau echter kant en klaar is, moeten alle kenners getuigen dat de wagen onder meer dan één opzicht een meesterstukje is. De « Claveau », die naar we hopen heel spoedig in serie zal gefabriceerd worden, is een grote limousine met zes plaatsen. De motor staat vooraan en heeft 8 cylinders in V-vorm. De wagen is uiterst licht omdat de carrosserie zonder châssis in Duralinox gemaakt is. Dit stevige raamwerk werd reeds meer dan 20 jaar geleden door Claveau ontworpen en sedertdien heeft hij het voortdurend verbeterd. De Claveau weegt slechts 900 kgr. en kan een grotere snelheid ontwikkelen dan de wagens die dezelfde afmetingen hebben, doch veel zwaarder zijn. De baanvastheid en de suspensie werden heel speciaal bestudeerd. De konstrukteur heeft er over gewaakt dat het vertikale plan, waarin de wielen zich bewegen, loodrecht op de vloer van de wagen geplaatst is, wat vooral bij het nemen van scherpe bochten in een snel tempo alle waarborgen biedt.

Aan de motor werden verschillende nieuwigheden aangebracht, ondermeer een koelsysteem dat minder energie verbruikt naargelang de snelheid van de wagen opgevoerd wordt (1 P.K. bij een snelheid van 150 km. per uur, terwijl de energie door de radiateur van een andere wagen bij deze snelheid verbruikt 20 P.K. bedraagt). De motor maakt daarbij niet het minste gerucht. Vlakbij de koplichten staan twee knoppen, waarmee men de kap van de wagen aan de voorzijde kan openen en dicht schuiven. De lijn van de Claveau is uiterst elegant.

Hoofdkenmerken :
Aantal cylinders : 8
Aantal versnellingen : 4 + 1 (om achteruit te rijden)
Normale trekkracht : 12 P.K.
Max. toeren : 5.000 per minuut.
Kracht aan de remmen : 85 P.K.
Afstand tussen de twee wielen : 3.07 m.
Lengte : 4.96 m.
Breedte : 1.77 m.
Hoogte : 1.55 m.
Gewicht : 900 kgr.
Verbruik : 13 l. p. 100 km.
Max. snelheid : 170 km. p. uur.

CLAVEAU - Type Descartes.

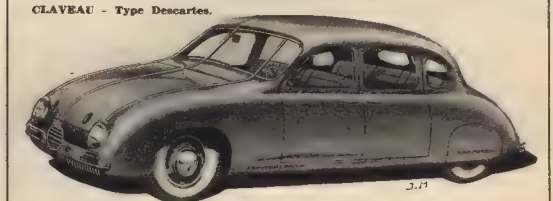

RIJMSNOERTJE

DE KREKEL EN DE KIKKER

Een krekel en een kikker,
die zongen keer om keer,
de ene schril en teer
een wijsje zonder zin,
de andre steeds maar dikker
als was hij Chaliapin.
Toen kwam een egel daar voorbij,
die stecklig tot het duo zei :
« Mijn achting voor ieders talent,
amice krekel en vriend puit,
ik raak er weleens aan gewend
maar 't mooie wijsje is minder lang
en vooral minder luid. »

Jan HEKEL.

Inez en Rapallo

KAARSRECHT op zijn gitzwarte hengst met onbeweeglijk gezicht en staalharde ogen zag Don Rapallo naar de lucht die roodgekleurd was van de felle brand die een eind verder woedde. Op zijn bevel hadden de Spaanse soldaten een dorp in brand gestoken... Hij gaf teken naar de stad terug te keren en zette zich aan 't hoofd van zijn manschappen. Terwijl hij reed smeedde hij plannen... Als 't goed ging zou hij weldra meester zijn van heel de provincie en zou hij er heersen als een vorst.

Plots trok hij aan de teugels, bracht zijn paard tot staan en keek... Ja, dat was Dona Inez die daar reed in gezelschap van een hofdame. Inez was de mooie dochter van een voornaam edelman uit de streek. Een ogenblik ontmoetten haar blikken die van Don Rapallo... en ze kon een kreet van schrik niet onderdrukken.

— O, wat ziet die man er wreed uit! Heb je zijn ogen gezien?

De twee vrouwen galoppeerden weg...

Rapallo boog het hoofd. Hij was heel bleek geworden, doch barstte dan in een schaterlach uit... Wie was dat meisje eigenlijk dat ze het waagde hem zo te misprijzen? Dadelijk besloot hij Inez te trouwen en indien ze het niet graag deed, dan zou hij er haar eenvoudig toe dwingen! Maar opeens wist hij dat hij hier met zijn gewone brutaliteit niets zou winnen. Donna Inez was bang van hem en zou nooit van hem houden...

Don Rapallo nam een spiegeltje uit z'n zak en bestudeerde zijn gezicht aandachtig. Vroeger was het mooi geweest, maar al de wreedheden die hij begaan had, hadden sporen gelaten... Alle gevechten en al het bloedvergieten stond te lezen in de harde lijn van mond en kin en zijn ogen verrieden dat hij koud en ongevoelig geworden was..

Voor het eerst in zijn leven voelde hij zich machteloos... Daaraan was immers niets te veranderen...

Doch daar zag hij plots een oude, vervallen hut langs de weg staan. Er schoot hem iets te binnen en hij stormde op de hut af.

— Sorcello! Sorcello, die tovenaar zal me kunnen helpen!

Sorcello ontving Don Rapallo met een diepe buiging en als deze laatste het doel van zijn bezoek uiteengezet had, antwoordde hij :

— Ik weet wat je nodig hebt! Een masker van goedheid!

In een oogwenk kleefde Sorcello een masker op het gelaat van Rapallo. Dat masker was zo fijn dat niemand het kon opmerken. Rapallo keek dadelijk in de spiegel en stond verbaasd over dit wonder! Hij had nu de trekken van een vriendelijk en goed man!

Uit blijdschap schoof hij twee prachtige ringen van zijn vinger en gaf ze aan Sorcello.

Don Rapallo dacht er niet langer over na en reed naar de woning van Inez. Er werd juist een groot bal gegeven en het was niet moeilijk er binnen te geraken.

Dona Inez had de jonge man met het vriendelijk en zacht uiterlijk dadelijk opgemerkt, maar als hij haar aansprak schrok ze en zei :

— Hoe is het mogelijk dat een man met zulk een zacht uiterlijk zo'n barse stem en zo'n ruwe gebaren heeft?

— Sorcello, Sorcello, dacht Rapallo, daaraan hebben we niet gedacht!

En het meisje antwoordde hij :

— Excuseer me, ik ben niet gewoon me in salons op te houden!

Wekenlang ging Rapallo regelmatig naar de ouderlijke woning van Inez... Hij lette op zijn gebaren en op zijn woorden en eindelijk gelukte het hem een zachtere, warmere toon in zijn stem te leggen en zijn gebaren werden rustiger.

Hij hield heel veel van Inez en vroeg haar hand.

— Ik zou graag ja zeggen, antwoordde Inez, maar er is iets wat me ongerust maakt... Je gezicht is vriendelijk en je stem is zacht en je gebaren getuigen van grote zelfbeheersing, maar... Wat ligt er in je ogen? Waarom blikken ze altijd zo koud en wreed?

— Ik ben een krijger, Inez, en heb veel gezien en meegemaakt. Daarom werd mijn blik zo koud en hard, anders zou ik zeker laf geworden zijn bij 't zien van al die gevechten en al dat leed... Wees er echter van overtuigd dat jij mij anders kunt maken en dat ik met jou hulp weer een beter mens zal worden

— Ik hoop het, Rapallo... Tot dan zal ik wachten om je mijn jawoord te geven.

*

Rapallo begreep dat een masker van goedheid, een zachte stem en vriendelijke gebaren zijn ogen, zijn hart niet konden veranderen... Zelfs een Sorcello zou niet in staat zijn hem andere ogen te geven, want die weerspiegelden immers zijn innerlijk wezen en dat was het wezen van een wreed krijgsman!

Don Rapallo deed zijn uiterste best om al het kwaad dat hij eens gesticht had weer goed te maken, om vreugde te brengen waar zijn verschijning eens leed en schrik bracht... En zie na korte tijd zei Inez tot hem :

— Rapallo... Je ogen... Ze zijn heel anders geworden!... Ik zeg « ja »!

Rapallo was overgelukkig, doch op gevaar af alles te verliezen wou hij eerlijk zijn en rukte het masker af dat Sorcello eens op zijn gezicht gekleefd had... Dan keerde hij zich naar Inez en zei :

— Bekijk me nu!... Kijk me aan!... Heb je geen schrik meer?

— Maar neen! Waarom kijk je zo triestig... Er is toch geen reden toe?

Rapallo kon zijn oren niet geloven... Hij liep naar een spiegel en zag dat het wonder gebeurd was... De vriendelijkheid en de goedheid welke op zijn gezicht te lezen stonden waren niet langer een masker. Het was echt, omdat ook zijn hart weer goed en zacht geworden was!

Nelly BARA.

CORENTIN BIJ DE INDIANEN

Zwarte Bison, het opperhoofd van de Sioux, werd door de Blanken tot aangevallen en gewond. De Sioux nemen wraak en overvallen het kamp waarin zich Corentin en zijn moeder bevinden. Deze laatste worden achter gesleept en naar het dorp van de Roodhuiden gebracht

Enkele ogenblikken later verschijnt er een klein, bruin gezichtje in de tentopening...

Je hebt me geroepen, vader ?

Kom binnen, Wakita !

O, vader, men had gezegd dat je dood was. Wat ben ik blij je weer te zien !

ja, mijn kind, het scheelde niet veel of ik zou het lot van « moeder. Wowockawin, « De Duif met de Zachte Ogen », gedeeld hebben. Ook zij werd door de kogels der Bleekgezichten gedood maar dat is nu al lang geleden.

Kijk, dat is de « Edelmoedige Zwaluw », die mij gered heeft. Je zult van haar houden en haar eerbiedigen zoals die welke naar de eeuwige jachtvelden gegaan is.

Haar zoon zal voor jou een broer en een vriend zijn.

Wakita heet de gasten van haar vader welkom en zet zich naast Corentin.

Hoe heet je, jonge vreemdeling ?

Corentin.

Wat een lelijke naam ! Laat me je « Maanhaar » noemen.

Neen, dat wil ik niet... Dat is trouwens een naam voor een klein meisje ..

Geloof jij dat je sterker en moediger bent dan een meisje ?

Absoluut !

Wel, dat zullen we dan eens dadelijk zien ! Je kunt je met Wakita meten ? .

Ga, m'n kind, en geef hem de « Zwarte », opdat hij nederigheid zou leren.

Goed, vader.

Volg me.

Wat ga je doen ?

Dat zul je wel zien.

(Wordt voortgezet.)

Het KORAALEILAND

door R.M. Ballantyne

Jack, Ralph en Peter, de drie scheepsjongens van « De Pijl », worden door een geweldige storm op een verlaten eiland geworpen. Ralph en Jack herstellen hun boot terwijl Peter op jacht gaat. Daar Peter niet terugkeert gaan de twee anderen op zoek...

1. — Jack, die voorop gaat, ontdekt een kloof die geheel achter het struikgewas verborgen is. Hij buigt zich over de rand en ziet, enkele meters beneden hem, het roerloze lichaam van Peter liggen.

2. — Ze laten zich naar beneden glijden en buigen vol zorg over Peter. Gelukkig is deze laatste slechts bewusteloos en kan hij enkele minuten later aan zijn vrienden vertellen wat hem overkomen is.

3. — Enkele uren later steken de drie vrienden van wal. Ze komen vlug aan het strand van een klein rotsachtig eiland waar veel pinguins huizen en dat in de laatste dagen hun aandacht had gaande gemaakt. De grote eigenaardige vogels maken een hels lawaai !

JAN BART DE HELD VAN DUINKERKE

DOOR JUUL PILLAERT
Geïllustreerd door J. LAUDY.

HET liedje heeft alle stijfheid van tafel doen verdwijnen. De mannen hebben hun vesten opengezet. Ze zwaaien de armen over tafel, alsof ze zwemmen willen. De tongen komen los en de harten kloppen warm. De wezens gloeien hoogrood en glimmen boven de blauwe baais uit. De gasten komen in een stemming alsof geheel Duinkerke, « De Gouden Ster » inbegrepen, hun eigendom zou zijn. Het hele repertorium van de zeemansliedjes wordt bovengehaald. In 't licht van de ontelbare kaarsen, die in kroonluchters aan de zoldering hangen, en flikkerend schitteren, glanzen de wezens der mannen als blinkende zonnen. Nu hebben ze werkelijk allen gezondheid te koop. Verschillende malen hebben ze al samen gezongen, dat de glazen op 't tafelblad dansten :

Wel gekomen, kermisvolk
Wanneer ga-je deure ?
Als de koeken en taarten op zijn,
Al bleef ik maar een uere.

Maar zijn de grote gebakken, koeken en taarten reeds lang in 't binnenruim geborgen, aan de kleine koekjes en de zoete snuisterijen schijnt geen einde te komen En de lekkere drankjes in de kleine glaasjes, da's kost ! Baas Goethiere moet het luidop horen, dat hij niet alleen een treffelijke waard is, maar een reder op zijn plaats. Te oordelen naar alles wat op tafel verschijnt, zegent hij zich zelf voor ! Van de binnengezeilde prijsbuit moet nu en dan of telkenmale een kistje voor de reder, als extratje, weggepoenderd zijn. Da's niet weg te moffelen. Maar dat hij overschot van gelijk heeft, dat staat vandaag zo vast als de boegspriet in de neus van 't schip. Ze delen er immers, thans ook wat van mede, waar het anders in de wijde wereld verloren zou zijn gegaan.

't Is reeds een gat in de nacht als Jan

Goethiere, een Duinkerks reder, geeft de jonge Jan Bart het kommando van zijn boot « Koning David » in handen.

zijn eerste bevel geeft. Er is immers een tijd van komen en van gaan.

— Nog een glaasje en dan naar huis. Alleman, overmorgenmiddag aan boord. We zeilen met de avond uit.

Ze springen allen recht. Staan met uitgestrekte armen hun afscheid te zingen :

Adieu, goe bier, adieu, goe wijn
Adieu, goe koeken en taarten;
We zullen morgen vrolijk zijn
En overmorgen lange slapen.

Bij groepjes trappen ze 't af. Ze zijn allen een beetje geestig of wat zat.

Wanneer Jan, met moeder Bart aan de arm, een tijdeke later, « De Gouden Ster » verlaat, om huiswaarts te keren en in 't Appelmarktstraatje, de « Gouden Appel » voorbijstapt, horen ze 't zeemanslied van uit de gelagzaal, door vensters en muren in de straat nabrullen :

En zeemansbloed, dat duivelsgoed
Dat kan voor alles dienen;
En zeemansbloed, dat duivelsgoed
Dat is voor alles goed !

Tot in de laatste uurtjes zal bij de baas van de « Gulden Appel » de fooie uitgezwierd worden. Waar het regent bij Goethiere, mag het wel druppelen bij hem.

's Anderendaags, in de namiddag, krijgt moeder Bart het bezoek van pastoor Vandercruysse. Of Jan thuis is ? Jammer, maar de pastoor zal begrijpen : de afvaart weerhoudt hem aan dek. Ge kunt denken. Jan wil alles, op en top in de plooien. Dat verwondert meneer pastoor niet. Een brave jongen, haar Jan. Ja, moeder Bart, een brave jongen. Aan hem zal ze nog plezier en deugd beleven. Hij loopt op zee niet verloren. En of ze dit boekje haar zoon, vooraleer te vertrekken, wel zou willen overhandigen ? Geheimen in dit boekje ? Neen, neen ! Maar ieder kapitein is ook een beetje pastoor aan boord. Pastoorschap dat een kapitein alleen kan begrijpen. En in het boekje staat alles, wat een kapitein moet weten om zich, op treffelijke wijze, ver van kerk en huis, volgens geloof en godsdienst, te gedragen.

IX.

In de kajuit van de doggerboot « Alexander », hebben Jan Bart en Karel Dekeyzer, samen met kapitein Dorne, zeeraad gehouden. Ze voeren alle drie kleine schepen. Best dan ook de handen in elkaar te slaan. De zee is wel oneindig uitgestrekt, maar, na afspraak, kan men op bepaalde dagen, in afgebakende gebieden, gezamenlijk opereren. Men zal zoveel mogelijk elkander hulp en bijstand bieden. Zijn de prooien voor elk afzonderlijk te groot, of te machtig om te overmeesteren, dan kunnen ze deze naar 't gemeenschappelijk vaarwater opjagen, om met vereende krachten haar klein te krijgen. In andere gevallen werkt ieder op zich zelf. Verschijnt een van de schepen, op de vastgestelde tijd niet aan de einder, dan weten de andere dat hij met eigen buit is begaan.

't Is vaiavond wanneer Jan en Dekeyzer hun boord vervoegen. Dekeyzer heeft geluk gehad. Hij is kapitein geworden op « Den Heiligen Franciscus van Paula », een licht fregat van zestig vat en vier stukken geschut. Hij is ook vijf jaar ouder dan Jan, en de oorlogsomstandigheden brengen het mede, dat de kaapvaart nieuwe vlucht heeft genomen. De reders hebben kapiteins nodig, want het aantal schepen dat op kaapvaart uitgestuurd wordt, is zeer aangegroeid. *(Wordt voortgezet.)*

In kleine groepen trokken ze er van onder...

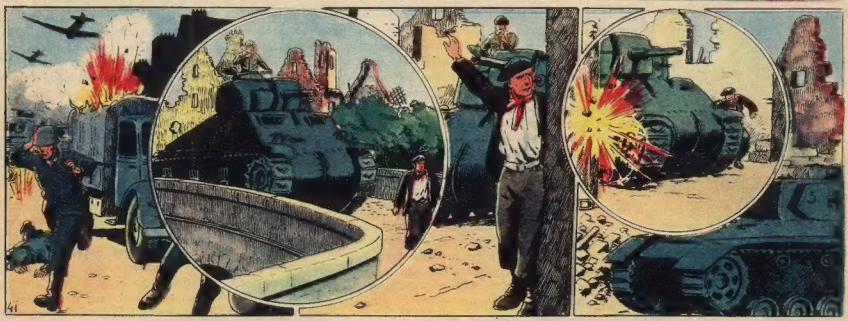

Buis heeft goed werk geleverd... Ongeveer 400 vijandelijke wagens moeten voor de poorten van Ecouche blijven staan. Ook de vliegtuigen doen hun werk en stichten grote verwarring. Maar dat is nog niet alles. De grote baan moet bereikt worden evenals de brug over de Orne. Een officier van Buis gelukt er in tot aan de rivier te komen. Enkele pantserwagens rollen over de brug. De Sherman die aan 't hoofd rijdt, stopt plots. Een Duitse granaat slaat vlak bij in. Drie « Panter »'s zijn tot op 20 meter genaderd, maar het is te laat! De patrouille van Buis drijft hen terug.

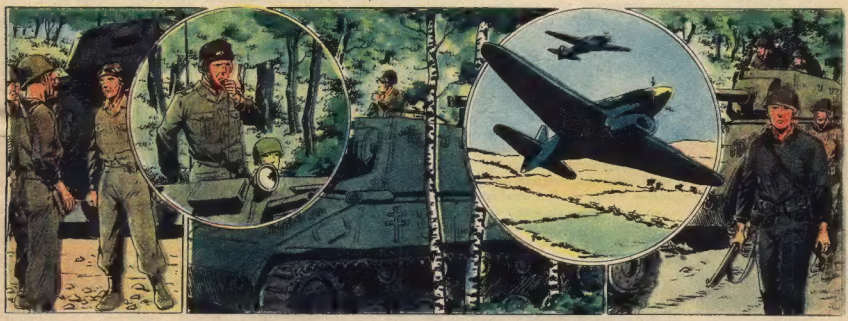

Ook de zeelui hebben zich niet onbetuigd gelaten. Aan boord van hun destroyer-tanks konden ze in 't begin niet veel uitrichten en Vilarem moest zijn mannen tot kalmte brengen. « Geduld! Onze tijd komt! » En inderdaad, daar bewegen de vier D.T.'s zich langzaam voorwaarts.

Opeens stopt een van hen. Vilarem springt er uit en vervoegt de eerste destroyer, waar Molle op hem wacht. Vliegtuigen cirkelen zonder verpozen over de groep die met de wapens in de hand langzaam voortgaat.

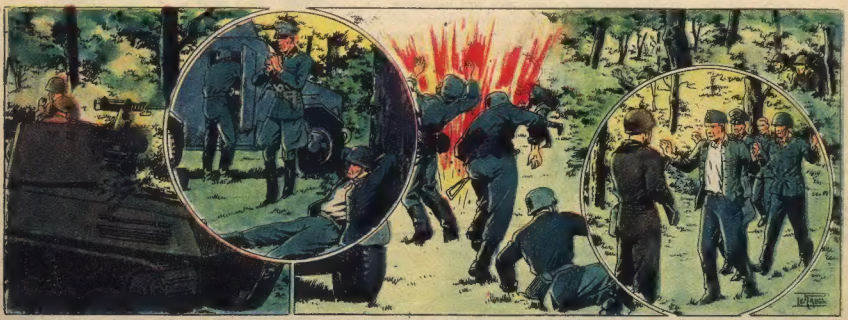

Molle maakt halt. Doorheen de bladeren ziet hij zeven Duitse automitrailleuses opgesteld staan. Niet meer aarzelen... Daar worden granaten geworpen en ratelen de machiengeweren. Het duurt niet lang of de Duitsers zijn omsingeld en meer dan een bonderdtal geven zich over. De krijgsgevangenen worden achter het front gezonden. Vilarem laat het hierbij niet, doch dringt met zijn zware destroyers verder het land in.

(Wordt voortgezet.)

Fabriek van DUBBELGANGERS

WIJ kennen de « groten der aarde », zowel uit de politieke als uit de kunstenaarswereld, slechts door de foto's welke van hen regelmatig in kranten en tijdschriften verschijnen en door het filmjournaal. Misschien hebben we reeds een paar sterren in levende lijve gezien, maar als men ons zou vragen of Winston Churchill blauwe of bruine ogen heeft, dan zouden we daarop niet kunnen antwoorden. Dat de Gaulle heel lang is weten we allemaal, doch kennen we zijn geliefkoosde houding ? Misschien interesseert het ons ook niet doch, dit neemt niet weg dat een kijkje in een fabriek van dubbelgangers werkelijk de moeite loont. Op het einde van de XVIIIe eeuw stichtte een Franse dame, die uit haar land verdreven was, en die in Engeland een toevluchtsoord had gevonden, te Londen een museum van wassen beelden nl. het museum Mme Tussaud. Ook Parijs heeft een fabriek voor dubbelgangers dat wereldberoemd is : het museum Grévin.

HET RIJK DER WASSEN BEELDEN.

In de zalen van het museum kan men alle figuren vinden waarover men reeds heeft horen spreken : geleerden, staatslieden, artisten, filmsterren, sportfiguren en ook bandieten en moordenaars. Ze staan daar allen vreedzaam naast elkaar en kijken onbeweeglijk naar de stroom van nieuwsgierigen die iedere dag hun rijk bezoeken.

Maar dat zijn zeker allemaal beelden van gekende personaliteiten die lang dood en begraven zijn ? Mis hoor ! Ook de levenden zijn er vertegenwoordigd en de laatste aanwinsten van het Grévin-museum zijn de wassen beelden van de zangeres Edith Piaf en van de bokskampioen Marcel Cerdan.

Men kan dus niet zeggen dat de bestuurders van dit museum niet aktueel zijn !

DUBBELGANGERS.

Wanneer men over een wassen beeld hoort spreken krijgt men onwillekeurig de indruk, dat het hier slechts gaat om een voorwerp of een figuur in grove trekken weergegeven. De beelden, waarover hier sprake, kan men echter met recht dubbelgangers heten, — zo trouw en zo juist werden de voorgestelde personnages in was geboetseerd. Er werden ook geen zorgen en kosten gespaard om een figuur voor te stellen zoals ze er in levende lijve uitziet of uitgezien heeft. Er worden reeksen foto's van de uit te beelden figuur genomen, specialisten bestuderen gelaatstint, omvang en de meest karakteristieke houdingen en gebaren. Bij het binnentreden van zo'n museum blijft de bezoeker dan ook steeds als aan de grond genageld staan : zó echt zijn de wassen beelden.

Het gezicht van het wassen beeld wordt eerst in klei gevormd en dan met was overgoten. Heel veel zorg wordt er aan de uitdrukking der ogen besteed. In de kasten van dit wondere wassenbeelden-rijk liggen honderden ogen met verschillende uitdrukkingen te wachten op een bestemmeling en slechts na veel wikken en wegen worden ze ingezet. Het gezicht wordt dan zorgvuldig geschilderd en daarna komt het moeilijkste werkje namelijk : het haar. Er wordt natuurlijk echt haar voor gebruikt en het wordt haartje vóór haartje ingeplant. De dubbelgangers worden dan in een pak gestoken dat door hun levende voorgangers gedragen werd. In het museum Tussaud te Londen werd laatst president Truman nagemaakt en gekleed in een elegant grijs pak, linnen hemd en gestreepte das, dat de Amerikaanse staatsman zelf hiervoor meegegeven had aan minister Attlee bij diens laatste bezoek aan de Ver. Staten.

HET AVONTUUR VAN EEN LONDENAAR.

Dat de gelijkenis tussen de levende figuren en de wassen beelden opvallend en raak is, bewijst volgend voorvalletje in het museum Tussaud. Voor de deur van een zaal van genoemd museum stond een politieagent. Een Londenaar stapt er op toe en vraagt beleefd of dit werkelijk de zaal is waar Nelson staat. Al de omstaanders barsten in een schaterlach uit : Het is immers een pop ! Onze Londenaar neemt zich heilig voor dat ze hem zoiets niet meer zullen lappen en vliegt naar de volgende politieagent, die hij op z'n rondgang ontmoet, en roept : He, stommerik, is het langs hier dat... O wonder ! Die agent haalt zijn boekje te voorschijn en... Maar neen, hij schrijft niets op, hij geeft de verblufte Londenaar alleen een fameuze sigaar wegens het beledigen van een wetsdienaar !

IN DE VERLOREN HOEKJES...

De tijd staat niet stil en figuren die voor één jaar misschien nog populair en gevierd waren hebben nu reeds de baan moeten ruimen voor nieuwe sterren. Zo gaat het ook in het rijk der wassenbeelden... In de verloren hoekjes, netjes naast elkaar gerangschikt staan daar de lachende, tragische, strenge of wrede gezichten van diegenen die eens de belangstelling van het publiek genoten en nu niemand meer aankijkt... Met hun wassen gezichten en glazen ogen zien ze toe hoe anderen nu door duizenden bezoekers omringd en bewonderd worden... Dromen ze er misschien van eens weer opnieuw de gunst van het volk te genieten en terug op de voorste rij te pronken ? Wie weet ? Het rad van het wiel wentelt steeds en wat vandaag stijgt gaat morgen weer naar beneden en omgekeerd...

Van alles en nog wat...

WIST JE ?

FENOMENEN

● In de vorige eeuw leefde er in Australië, niet ver van Brisbane, een man die de bijnaam droeg van « Spiny Jack » (Stekel-jack). De voorarmen van deze man waren namelijk van grote, stijve stekels voorzien. Ondanks al zijn pogingen en moeite verdwenen die stekels niet en hij moest ze behouden tot aan zijn dood! Om de personen die hem naderden niet te kwetsen, omwond Spiny-Jack zijn armen met wollen windels.

● De schrijver Scheerbahrt kende in Tyrol een man, die een ei kon laten koken door het een kwartuur in de hand te houden. De temperatuur van zijn handpalmen kon 80 graden bereiken. Deze man wou echter niet dat iemand zijn handen aanraakte en zo is men nooit achter zijn geheim gekomen.

NAAR DE MAAN

● De Amerikaanse geleerde Richardson zegt dat het mogelijk zou zijn naar de maan te vliegen indien men een raket zou vinden die zich, op het ogenblik dat ze de maan bereikt, zou kunnen ontdubbelen in een nieuw toestel dat in staat zou zijn de terugweg te volbrengen.

Doch, wat zou er gebeuren met de mensen die voet aan wal zetten? De maan is met zovel geheimen omringd, dat het totnogtoe onmogelijk was ze allen te ontraadselen. Hier zijn een paar van die problemen waarmee de maanreizigers zouden moeten afrekenen : Het luchtledige! Rond de maan is er geen luchtlaag zoals om de aarde, dus zouden zij een voorraad zuurstof moeten opdoen. Zij zouden tevens een soort duikerspak moeten aantrekken dat de drukking van de lucht rond de aarde zou kunnen vervangen, anders zouden zij uiteenspatten, net als de vissen die in de diepzee leven en plots naar de oppervlakte gebracht worden. Daar het geluid er zich niet voortplant zoals op de aarde, zouden de maanreizigers slechts met behulp van een draagbaar radiotoestel met elkaar kunnen spreken.

We zullen de reis, waarvan Jules Verne reeds droomde, nog maar wat uitstellen, hé, vrienden!

IN AMERIKA !

● In Amerika werd er een man voor verschillende diefstallen en andere overtredingen van de wet veroordeeld tot een gevangenisstraf van 300 jaar. De man vond het te veel en ging in beroep. Het Hof van Beroep was het met hem eens en bracht zijn straf tot op 260 jaar. Naar 't schijnt is de veroordeelde uiterst tevreden over het bereikte resultaat.

BOBBY LEACH

● Bobby Leach is de man die vaar noch vrees kende en in 1911 de Niagarawatervallen overstak in een ton. In 1927 wandelde hij vreedzaam door de straten van Christchurch (Nieuw-Zeland), gleed uit over een banaanschil en werd zwaar gekwetst opgenomen. De banaanschil kostte zijn dood.

VRAAGSTUKKEN

● Een rijtuig legt de éérste 500 m. af in één sekonde. Dan legt het met iedere sekonde, een afstand af die evenredig is aan de 4/5 van de afstand afgelegd gedurende de voorgaande sekonde. Hoeveel weg legt dit rijtuig af indien het onbepaalde tijd blijft voortbollen?

HET RODE KRUIS

● Een rood kruis werd gevormd door de aaneenschakeling van vijf gelijke vierkanten. Kunnen jullie er, door er tweemaal met de schaar in te knippen, één gelijkwaardig vierkant van maken?

OPLOSSINGEN VRAAGSTUKKEN Nr 24

DRIE BROERS EN DRIE ZUSTERS

Twee meisjes stappen eerst in en zetten over. Eén van hen keert terug en zet het derde over. Één van deze beiden keert terug en blijft op de oever met haar broer. Nu zetten de twee andere jongens over en vinden hun zusters. Één meisje komt terug met haar broer en de twee jongens gaan nu naar de overzijde. Het ene meisje komt nu de andere meisjes één voor één halen.

VERDELING DER ONKOSTEN

Prijs van de arbeid :
2.100 frs. x 3 = 6.300 frs.
Prijs van de arbeid per are :
6.300 frs. : 14 = 450 frs.
Prijs van de arbeid door de eerste geleverd :
450frs. x 8 = 3.600 frs.
Prijs van de arbeid door de tweede geleverd:
450 frs. x 6 = 2.700 frs.
De eerste moet betalen :
3.600 frs. — 2.100 frs. = 1.500 frs.
De tweede moet betalen :
2.700 frs. — 2.100 frs. = 600 frs.

OPLOSSING KRUISWOORDRAADSEL Nr 24

Horiz. : 1. Do. - 2. A. - 3. Mus. - 4. Ist. - 5. Abel. - 6. Alle. - 7. Noen. - 8. Ent.
Vertik. : 1. Damiaan. - 2. Lotusbloem. - 3. Stelen. - 4. Lente.

KRUISWOORDRAADSEL

Horiz. : 1. Goudmakreel - Trekdier. - 2. Kijkbuis der onderzeeërs. - 3. Van ivoor. - 4. Zinnebeeld. - 5. Boze vrouw, helleveeg. - 6. Donker. - 7. Schuifbak in een tafel (muziekboot).
Vertik. : 1. Boven. - 2. Muzieknoot. - 3. Vlaktemaat. - 4. Hooizolder. - 5. Ratelpopulier. - 6. C mol (in de muziek). - 7. Edelsteen, soort agaat of chalcedon. - 8. Vloerkleed. - 9. Voorzetsel - Verkortlig van bijnaam. - 10. Bedorven. - 11. Uitroep van pijn. - 12. Afk. van Laus plurima Deo. - 13. Chinese lengtemaat. - 14. Produkt van de kip. - 17. Lengtemaat. - 18. Knaagdier.

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or„ PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer COTDOR : EEN GOUDEN HART

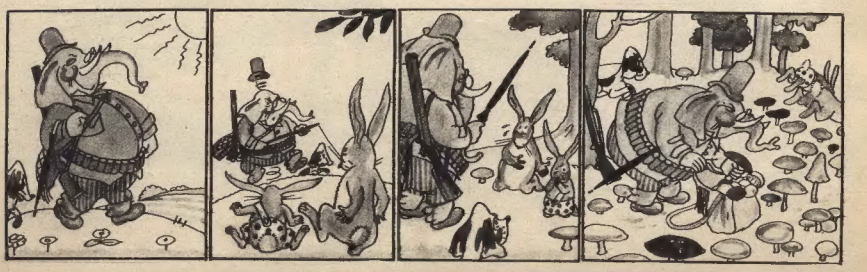

Karel de Stoute is een der grootste figuren uit de Middeleeuwen. Rond hem werden vele legenden geweven die nog steeds onder het volk zijn blijven voortleven. Hij was de laatste hertog uit het huis van Boergondië, een der machtigste dynastieën uit die tijd.

Karel de Stoute is de zoon van *Filips de Goede* en *Isabella van Portugal*. Filips de Goede was hertog van Boergondië en had door erfenis een groot gedeelte van de Nederlanden verworven. Op twintigjarige leeftijd nam Karel deel aan de slag bij *Kupelmonde* en blonk uit door zijn vurigheid, moed en durf. Het is in die slag dat hij de naam « de Stoute » kreeg.

Met enkele Franse leenmannen stichtte hij te Dijon de « *Ligue du Bien Public* », die tegen Lodewijk XI gericht was. In 1465 nabij Montlhery slaagde hij er in zijn doodsvijand, Lodewijk XI, koning van Frankrijk, te verslaan. Samen met de hertogen van Barry en van Bretagne belegerde hij Parijs en wist met het verdrag van Congans in 1466 verschillende voordelen af te dwingen. Dan trok Karel naar *Dinant* en naar *Luik* om er een opstand te beteugelen.

Na een kort, doch bloedig gevecht versloeg hij de Luikenaren. Deze militaire successen maakten Karel de Stoute hoogmoedig en heerszuchtig. Na de dood van zijn vader, in 1467, kreeg hij het bestuur van Boergondië en de Nederlanden in handen. Luik kwam, gesteund door Lodewijk XI, opnieuw in opstand.

Lodewijk XI en Karel de Stoute vertoefden op dit ogenblik te Peronne. Als Karel het nieuws vernam was hij zo woedend dat hij Lodewijk XI dwong mee te gaan vechten om de stad waarmee hij in 't geheim een verbond gesloten had. Zij hadden beiden hun tenten opgeslagen op de St. Walburgishoogte die door de Franchimontezen bestookt werd.

... De 600 Franchimontezen sneuvelden tot de laatste man en St. Lambert werd in as gelegd. De hertog van Boergondië stormde dan naar *Picardië* en kon er verscheidene steden veroveren. In *Beauvais* stuitte hij echter op onverwachte en hardnekkige weerstand. Ook de vrouwen streden mee! Vanop de roisen gooiden ze een regen van stenen op de aanrukkende soldaten. De heldin van die slag was Jeanne Hachette.

Het mislukken van deze veldtocht; alsmede zijn onstuimigheid, voerden Karel de Stoute ten afgrond. Lodewijk XI liet ook geen poging onverlet om zijn vrienden tegen de hertog in 't harnas te jagen. Karel koesterde echter de droom het Rijk van Lotharius I te herstellen.

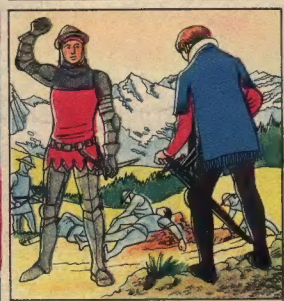

Karel de Stoute belegerde Nancy en onderwierp *Lotharingen* dat met Zwitserland verbonden was en zo keerde hij zich ook tegen de Zwitsers. Hij veroverde de jura en stond op het punt *Granson* in te nemen als het Zwitsers leger kwam aanrukken. De troepen van Karel waren tegen de druk van de Zwitsers niet bestand en moesten de wijk nemen. Karel liet het zich echter niet welgevallen en stond weldra terug op Zwitsers grondgebied...

... aan 't hoofd van een leger van 30.000 man. Hij belegerde *Murten*, doch de Zwitsers bezorgden de Boergondische legers een gevoelige nederlaag. De inwoners van Lotharingen maakten gebruik van de afwezigheid van Karel de Stoute om de stad *Nancy* te heroveren. De hertog hervormde zijn leger en rukte naar Nancy op. Daar werden zijn strijdkrachten echter definitief versla gen en werd hij zelf in de slag gedood. Zijn lijk werd bevroren teruggevonden in een poel.